

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΟΥ ΨΑΡΑ

Ο καλοκαιρινό πέρυσι ἔτυχε νά παραθερίωσε σ' ένα μικρό χωριό της Κάτω Ιταλίας, ποντά στη Νεάπολη.

Ζήτησα ἐκεί τή μοναξιά καὶ τὴν ἡσυχία, μασχού ἀπό πολυθρόνα μέντρα παραθερισμού καὶ μασχού ἀπ' τής πολυθύτανες π' ἐκ-νευριστικές πομπές λουτροπλάνεις. Είχα μοναδική συντροφιά μου τούς απέλογους φωράδες τοῦ χωριού, τίς ἀγαθές καὶ ἀμόδωφωτες γυναικούλες τοῦ χωριού καὶ τὸν ξυπόλητο, φτιάχοι παδούσωμα. Ήρεμούσα ζωὴ ὄντευμεμένης γαλήνης καὶ ἀμεριμνίασις.

Ταχτική μου συντροφιά, ἀπ' τὸ πρῶτον τοῦ τὸ βράδυ, είχα τὸν ματάμωτα Γκιούζεπτε, ἔναν τραχύ, ἀγάθωντο ψαρά 65 χρόνων, ποὺ παντόντων τὸν πλέον πλούτον.

“Ηταν ἔξεροφοι τρισιγυνομία τοῦ χωριού ὃ μπάριτα Γκιούζεπτε καὶ γύναιτο τὸν πρωτιστικούς τῆς περισσότερος φρεσές ἀπό κάθε ἄλλη συντροφιά. “Η-ἔρει ἰστορίες τοῦ τόπου ἀτελείωτες, ἀνέκδοτα ἀνέρχοντα καὶ παραμύθια ἀερία, τὰ δύοτε διηγόταν μὲ κέρι ἀστνήστο. “Ηταν ἀπόλυτοι κάθε φρεσά ποὺ φιλοαρσύνει μαζί μου καὶ εὐλογούσα τὴν στιγμὴν τοῦ τόπου ἔροις ή τίγη μου μπροστά μου.”

“Ἐναν τροπή, τὸν πέτυχα νά βγανεῖ ἀπ' τὸ μαρούλιο νεροπατέριο τοῦ χωριού, Δυνάμωνες ἡ ζέστη την ὥρα ἔκειται καὶ γύριζα βιαστικός στὸ σπίτι μου ἀπ' τὴ μαρούλιο μου, πατηροφοίζοντας τρεχάτος την καταπράσην βουνοπλάγια.”

Μὲ εἶδε καὶ ἀπότος. “Ἐγγέλει τὸ φάμινα, πλατύγυρο πατέλλο του, μὲ χαμέτησε καὶ μοὶ φώναξε ἀνοιχτόκαρδα :

— Καλημέρα, σινόρ. Τι βιάστηκες νά γυρίσους καὶ δὲν ἔταινες θνατόνιο νά γαρατέψῃς λίγο ;

— Δίκριο ἔχεις, μπάριτα Γκιούζεπτε, τοῦ ἀπάντηση, μὲ μή πήρε σθάρνα ἡ ἀλητρογραφία. “Ἐχω νά γόριξη τρεῖς—τέσσερες ἀποτολές.

— “Ἐλλα ποὺ δὲν ἔθελα ! Κατορανύλησα στὸν κατήφορο, ἔφαστο κοντά του καὶ μαθήσαμε ἔξιο ἀπ' τὴν καρπιήν μαντροῦλα τοῦ νεροπατέριον, στὸν ίσων ἑνὸς παντήριον κυταρισιούν. “Ἐνα διάρικο μυονάσια μὲ γύλινό κρασί της Νεαπολεός, ἔνα μισόερο κομμάτι τυρί, λίγες ἐλίτες καὶ φωκιά κατιθαρένιο μαρό, ήσαν τὰ φαγητά μας, μὲ μοῦ φάνηρα, ἀπ' τὴ νοστιμάδα τους καὶ ἀπ' τὴν πενήντα ποὺ είχα, σὰν φαγητά βιοτάπιοι τραπεζέων.

Ἐκεί πον τρώγαμε λαύμαργα, δίχως νά μιλήμε, είδα μέσα ἀπ' τὸ καμπύλο μανδρότοιχο τοῦ φτωχούντο νεροπατέριον, κάτι τοὺς τράβηξε τὴν προσοχή μου :

“Ἐνα μαρμάρινο κεντάριο, ψηλό σαν σάπι, πολυτελέστατο, τον, καθὼς γέμιζε μὲ τὴν ἀλλοττοή ἀσφυρά του, καθὼς τὸ χτυπήσουν ἡ φλογερές ἀκτίνες τοῦ ήλιου, δύσληρο τὸ νεροπατέριο. “Ἐνας πελώριος σταυρός, μαρμάρινος καὶ ἀπότος, στεκόταν στὴν κορφή του. “Ηταν ὁ μόνος τάφος πολιτεύεις ἐκεῖ μόμο. “Ολοὶ οἱ ἄλλοι, μά διλοι, ήσαν τὰ φτωχικοί, μὲ σπασμένους ἔντινους σταυρούς, ποὺ καὶ ποῦ δὲ μὲ ἀσχημοθεμένα κόρκιάλια, ἔντινα καὶ ἀπότος.”

Δὲν εἶδα τίποτε ἔκεινη τὴν στιγμή. Μὰ σὰν ἀτοφάγαμε, μπήρα στὸ νεροπατέριο, τραβήντας κοντά μου τὸν ματάμωτα Γκιούζεπτε καὶ πλησίασα τὰ ἀχτινοβόλο μαρμάρινον μηνιγετεῖο. “Ἐφορεῖς μιά πατά στὸ σπανύο του καὶ διάβασα γαραγμένη ἐπάνω του τὴν ἔξις ἐπιγνώμη :

‘Ισαβέλλα Μακλέγκαν
1889 — 2 Ιουλίου 1907
Αἰωνία ἡ μνήμη της.

— Τὰ καῆμένα τὸ καρύτιο, γρήνισα, ήσαν δὲν ήταν 18 χρόνον. Πησάνη, μπάριτα Γκιούζεπτε ;

Μὰ διμάριτα Γκιούζεπτε, ἀπέ τὸν ἧμα την πάρεστη πού τον ἔναν τάφο σλανό. Φτωχαρός, ταπεινός, δίχως κάγκελα καθθόλου απότος ὁ τάφος, ἔνας ἀπόλες σωμάρος ἀπό κάρυα κορταριαμένο, είχε για μόνο τον στολίδη ἔναν ἔμπνιο, σαρανταφαγμένο σταυρό. Καὶ νά τι διάβασα μὲ δυσσούλια στὴ μασσοθυμένη ἐπιγραφή του :

Τοὺς κύτταζα, θριθίος στὴν ἔντινη ἔξεδρα, καὶ τοὺς καμάρωνα...

Τξιάκομο Φαλεγκάνη
1886 — 2 Ιουλίου 1907

Αἰωνία ἡ μνήμη του.

Δὲν κατάλαβα τίποτε στὴν ἀρχή, ἔχον διότι ὁ θαμένος ἔκει μέσα νέος μόλις ήταν 21 πρότερο, 1886—1907, έτος γεννήσεως καὶ ἔτος θανάτου, τόσο τὸν ἔδαιχγε στὴν ἥμικα.

Ο μπάριτα Γκιούζεπτε διοικεῖ ἔναντι εὐλαβικά τὸ σταυρό του, μπαρμάρινος λίγα λόγια ἀπαντώντα σάννα προσευχή, καὶ ἔτειτα μοῦ είπε μὲ φωνή τοῦ ποὺ συγότρεψε :

— “Ηταν ἀνηράς μοι. Μοναχοπάιδι τῆς ζήρας ἀδελφῆς μον. Τὴν ζέρεις. Πρόστεξε, σινόρ, τοῦ μοῦ ὅτι διού τάραι ἔχουν τὴν τιμὴν ἡμερησιμηνία θανάτου ; Κύ οὐρούπιος αὐτὸς μοῦ γράφουν ἐπάνω τους τὴ φριγή αὐτῆς ἡμερησιμηνία : 2 Ιουλίου 1907 !”

... Ἐταν ἀπάντια, φραγισμένη ἀπ' τὴν κακή μοδά, ή μέρεα αὐτή, σινόρ. Ημέν τοια χρόνια σχεδόν ἀπό τόπε. Κύ είνε λυπητέρη αὐτή :

... Ἐδού καὶ τρία χρόνια, ἀρχες καλοκαιριούς ἀπόνα, ἤρθε μὲ τὴν Αγγλία μὲ οἰκογένεια ἀρχοντικοί. “Ο λούδος Μακλέγκαν, ἡ γυναῖκα του καὶ τὸ ξανθό τους ἄγγελον, ή μονάρχειον τους Ισαβέλλα.

... Τοὺς συναδένεις ἔνα συνταγματικά ἀπό χρυσοστόλιστους ὑπηρέτες καὶ ἀπό κομητές, χωριτσούμενα καμαριέρες. Είχαν μαζὺν την ἔπανη, ποὺ φινέται ἀπό δῶν πέρα, κατίσιο στὴν ἀκρογαλακία, ἐγκαταστάθμενος ἔξει, γιὰ νά κεραυνούμενον.

... Ήσαν γιὰ νά τοὺς κλαῖσις λοτόποιος μονάρχης ἀπό την καλοτείνη τους κόρη, η ἔσθιη καὶ χλοιού μονάρχηρις τους κόρη, η Ξανθή, καὶ τοὺς είχαν συμβούλευει οἱ γιατροίνι ἀλλάξην άλμα γρήγορα : Νά φύγη στὴ στιγμὴ ἀπ' τὸν ἕγρο μὲ ἀνταμαρμένο σήραντος τους καὶ νάρθη μὲ πάλιν καὶ γεράνιον στὸν ὄλοκληρο καὶ λαμπτόδιον οἰκανό μας.

... Λατρεύαμε ὅλοι με εἰλακώνα τὴν συμπαθητική μὲ ἀγνή κατέλλα, ποὺ τῆς ἔτρωγε σχοινῆι μαδροῦ τὸν ἀνθισμένα νειτάτα της. Μᾶς ἀγαπούσεις καὶ καταδευτική καὶ πολλοὶ καρφοὶ πονοὶ στὸ χωριό μας ἀνεκουντήριος στρατόπεδον ἀπ' τὰ σπιλαγκιά καὶ γενναιόδομος γεράζεια της.

... Φαινόταν πώς κατέτερεν ή ὑγεία της. Τὰ νοιώθεντα αὐτό μὲ μιστούμα λαχτάρα διλοι, μὲ τὸν νοιώθεντα περισσότερο ἀπό μας οἱ τάτικη γονεῖς της. Τὴν ἀφήσαν πειά μονάρχη νὰ καταλοιρῇ ἐλευθέρα, νὰ ποργάνη μαρμαρούνος πεφτάτους μὲ τὸ ποιτεύεις ἀποτελότο τους καὶ νά κάρη ἔδοφομες στὴν θάλασσα μὲ τὴ βάρκα τοῦ ἀνηρού μον, τοῦ φτωχοῦ Τζέλαμο.

Στέναξε στὸ σπιτεῖο αὐτὸς ὁ συμπαθητικός μιν μπάριτα Γκιούζεπτε, σώπασε καὶ Ξανθή καὶ τὸ σπανό του. Βούρκωσαν λιγάνια τώρα τοῦ ἀποτραπεύα, παρά τὴν ἥμικα, μάτια τοὺς καὶ μὲ φωνή σε περισσότερο, Ξαναρχήσεις θέστερα τὴ διήγησι του :

— Λοιπόν ποὺ λέτε, σινόρ, πού περνοῦσε ὁ καρφός, τόσο καὶ κατέτερεν ή ἀτικη κατέλλα. Μὰ τόσο καὶ στέπεινε περισσότερο ἀπό τὸν ἀποτραπεύα, μον. “Ηταν φυλάρξ, γρέος, μὲ ἀπόταλένια μπράτσος καὶ γερά γρημένος ἀπ' τὴ θάλασσα ὁ ἄντζος ἀνηρούς μον. Τὸ μαρό αὐτὸς τὸν ἥλιο καὶ τὴν ἄλμη, μὰ καὶ γνωστεροῖς κορυταῖς τους, ήσαν χαρούν. Θεων στὴν τούλεταν τὰ φωνάζει στὶς βάρσα μεσάν, καθὼς τραβήνοτε, τὰ κοτεύταν ή κρατοῦσε τὸ τιμόνι, μάλιστα τὸν ἔσθιη μόρφωτά της ἀγάθωντος πειά συντροφιστικός του, τῆς Ισαβέλλας.

... Κυνίσσων δι καρφός, μὲ δύο κυνίσσων, αὐτές περιέρχονται τὶς δύο νεανικές αὐτές φυγές. “Αγαπήσαντονταν λοιπόν ; Κανένας μας δὲν τόξεψε, σινόρ, οὔτε τὸ ιπτοφαζότων κανένας. Μὰ δὲν ἀργήσαμε, μὰ μέρα κοιλασμένη, νὰ τὸ νοιώθουμε διλοι μας αὐτὸς φιγιτά μέσα στὶς φυγές μας.

... Ναι ! Ήταν ἔνα τρικυμιόνιο βράδυ, 2 Ιουλίου 1907. Ο φρεστός μέρας φούσκωνταν τὸ παν τῆς βάρκας τοῦ ἀνηρού μον, πούφευγε ἔκεινη τὴ στιγμή ἀπ' τὸ μαρμάριο τοῦ καρφοῦ γιὰ νά πάρῃ, δέκα λεπτά πλού πέρα, στὴ μισήν οἰκουμένη στὴν ξανθή σαλία τοῦ λιμανού τῆς βίλλας. Τὸν πεύσαν ή ποτέλην νὰ τὴν πάρῃ γιὰ τὴ συνηθημένη βιαστικήν της βαρκάδα της, μὲ δύο τὴν θαλασσοπαραχή.

... Τοὺς κύτταζα διόρθωσε στὴν ξανθή ἔξεδρα καὶ τοὺς καμάρωνα. Αὐτή, στὴν ἀκρη τῆς σπάλας, νὰ τὴν χτιπάνη χαρούμενη τὰ

χερόκια της και νά γνέφη ἀπό μασχινά μὲ τὸ μαντῆλο τῆς στὸν ἄνηρό μου. Κι' αὐτὸν νά κάθεται στὸ τιμόνι, κρατῶντας το μὲ τὸ δεξὶ του χέρι, ἐνδὲ μὲ τὸ ζεφί πρωτοῦσε τὸ σκούνι του ἀνοιγμένου πανιοῦ τῆς βάρκας.

.... 'Απ' τὸ μπαλόνι τῆς βῖλλας των, οἱ γονεῖς τῆς 'Ισαβέλλας, χαρούμενοι μὲ τὸ εὐτυχισμένοι πειά γιὰ τὸ ξαφνικὸ ζωντάνεμα τῆς μαρωμένης μοναχούρης τους, ἔκαναν κι' ἔκεινοι χαρούμενα γνωμόσια μὲ τὸ ζέρι τους, πότε στὴν καπέλλα τους καὶ πότε στὸν ἀγροτικὸ συναυλιανό συναυλία της.

.... Είχαν καταλάβει ὅμας τὸ πονόριο τους αἰσθητα; "Ισας ναι, μὰ ίσως κι' ὥρι. 'Ωστόσο φαινόντουσαν εὐτυχισμένοι καὶ χαρούμενοι γιὰ κάθε τι, ποὺ ήταν η χροὰ τῆς λατερούτης τους κρότης.

.... Πληράκις ἡ βάρκα τους κοντά στὴ σκάλα. Στὴν ἄσκη τῆς ἡ καπέλλα ἔγενε υπροστά τὸ λιγνέρι πομάζει της, καὶ μὲ τὰ χέρια, τεντωμένα, μὲ χαρούμενες φωνές, μάλλον χαίδεται τὸ σύντροφό της, τάχα πὼς ἀργήσει νὰ φαντι. "Ορθοὶ στὴν πορώντι τῷρα τὸ ἀνηρός που συγκάνεται τὴν προσοχὴ καὶ τὴν κατά του στὴ λατερούτη κι' ὀνειρεμένη ἔστειν κύρη. Καί...

.... Δίχως νά προσέξῃ, ὀλάτελα ἀποφορημένος ἀπ' τὴ γλυκεῖα τῆς υπαρξι, ὅδησε καθὼς ήταν στὴν ἀνάλαφρη βαρούμηνα του, ποὺ τὴν κοινωνίαν σάλι τοινός καθηδύνει τὰ κύματα τῆς φυσοκυνητικούτης, ἔχειται ξαφνικά τὴν ἴσπαροτά του κοριοῦ του κι' ἔτεσε ἀπότομα μέσα στὴ βάρκα.

.... Κυντάζεις μὲ ἀγονία, μὰ δὲν τὸν εἴδαμε νά ξαναστρωθῇ. Τινάκτηρας τὸτε ἀπ' τὶς παρέλεις καὶ τρέχαις πὼς τὰ ἑσεῖ, μὰ τὴν ίδια στιγμὴν παραμετικές φωνές ἔκαναν τὰ γόνατά μας νά λυγίσουν.

.... Βλέποντας ἡ καπέλλα, ποὺ ήταν κοντήτερα ἀπὸ μᾶς, τὸ ἀπότομο πέπτωμα τοῦ ἀνηρψοῦ μου καὶ τὰ αἴματα ποὺ τὸν πληρωμένουσαν, ἔβαινε φωνές τερόμουν καὶ φόκης ἀπ' τὸ ἀδύναμο στημένα της. Κι' ὅταν βεβαώθηκε πὼς ὁ ἀγαπημένος της σύντροφος εἶχε κτυπήσει γιὰ παλᾶ κι' ήταν πειά νεκρός, χωρὶς καθόλου νά σκεψήθη τὶς κάνει, στὴν ἀπελαύνια της ἐπάνω, ἔπειτα στὴ θάλασσα κατασέπειλα, κοινωνίας τὰ χερόκια της πρὸς τὴν ἔστημα πὲ τὸν ἀνυβέρωντη βαρούμηνα.

.... Ήταν ἀγάνα σταν φτάσαμε ἑσεῖ. Καμπιαζόταν ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, σάλι ἔβλεπε τοὺς ἀποβιλαριμένους ἀπ' τὴν πραγματικὴ συμφορά γονηρὺς τοῦ κοριοῦ, τὴ μάνα του ἀνηρψοῦ μου, ἐμένας κι' ἀλλοὶ τοὺς συγχριμένους μου, νάζουμες τριγύρωνει δύο πτώματα πανόρηα, ξαπλωμένα πλάι—πλάι στὴν ἀρχογαλιά :

.... Τὴν πιναγμένη καπέλλα καὶ τὸν σοτωμένο ἀπὸ κτύπημα δινετοῦ τὸν κεφαλιοῦ στὴν ἄγκυρα τῆς βαρούμηνας ἀνηρψοῦ μου...

.... Τοὺς ξενγάροστε, σινάρο, δὲ Χάρος... Ζενγαριμένοι εἶνε κι' οἱ τάροι τους....

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

...ΕΝ ΜΕΤΡΩ

Μιὰ ώραια καλοκαιριάτικη νύχτα, κάποιος χρονιός ἐπαργυρώτης κύριος κάθισε μαζὺ μὲ τὸ γιο του σ' ἓνα ξυλοπολεῖο νά ποιήσει μετρά :

Τὰ πρότα ποτηράκια, τὰ τραβήκει ποδαρός κι' ἀμύλητος. "Οσο περιωνός δικαὶος ή ὄφα κι' ἡ μιτόρες κατέβαναν νά μια πάνω στὴν δλῆη, ὁ χοντρός κύριος γινόταν πιὸ διαληπτικός καὶ τέλος στὸ δέσμωτο πέπτωτα πειρή τούτην καὶ ἔλει στὸ γιο του, μὲ νέφος ἐπίσπιο ποὺ συμβούλευτο :

— Πρέπει, παύδι μου, νά πίνη κανεῖς, ἀλλὰ πάντοτε «έν μέτρῳ». Δὲν ἵπαρχει χειρότερο πράγμα ἀπὸ τὴ μεθί.

— Καῦλά λέσ, πατέρα, μὰ πῶς μιτογεῖς κανεῖς νά καταλάβῃ πότε πίνεις «έν μέτρῳ» καὶ πότε εἶνε καρός νά σταματήσῃ;

— Ο χοντρός κύριος ἐφρύσε τότε ἓνα βλέμμα ὀλόγνοφά του στὸ ζυθοπολεῖο καὶ δείχνυντας τελός κρητά στὸ γιο του μιὰ γονία τοῦ καταστήματος, τοῦ εἵλε, τραυμάζοντα λιγάκι :

— Βλέπετε, γινέ μου, αὐτὸν τοὺς δύο κυρίους ἔσει κάτω ; "Ε, λοιπόν, δταν τοὺς δεῖς τέσσερες, δηλαδή διπλούς, θὰ πῇ ὅτι εἶσαι μεθυτικός καὶ ὅτι πειά εἶνε καρός νά σταματήσῃς. Κατάλαβες, γινέ μου ;

— Νάι, πατέρα, ἀλλὰ ἔσει κάτω δὲν κάθονται δύο κύριοι, κάθεται ἓνας μονάχο....

— !...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΔΑ

— Ο σφος εἶνε μιὰ χίμαιρα ποὺ ἐπινοήθησε ἀπὸ τὶς αἰσθήσεις, γιὰ νά ἔξεινεται τὴν σαρωκή τους ἀπόλαυσα.

— Βέι τωρ Σε φροντίσει μανάδο σ' ἓναν

— Είναιόλατέρο εἶνε νά βάλῃ κανεῖς μανάδο σ' ἓναν ιηλίθιο, παρὰ νά τὸν πεισθῇ ὅτι εἶνε τέτοος.

— Σα μ φ θ ο

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

TOY S. FRANCHETTI

ΤΟ ΑΝΩΝΥΜΟ ΓΡΑΜΜΑ

(Διήγημα Ιταλικό)

Ο 'Αρμάνδος Σολιέρι κι' ἡ χαριτούμενη γνωκοῦλα του, ή Κλάρα, ἥσαν παντρεμένοι πέντε χρόνια τόρα. Στὸ διάστημα αὐτὸν κανένα σύννεφο δὲν είχε σκάσει τὴ γαλήνη τους.

Ο 'Αρμάνδος ἥταν μηχανικός, νέος ἀκόμια κι' ἀφετά εἴποφος.

Η Κλάρα πάλι ἦταν μιὰ νόστιμη καὶ καπριτούδια μελαχρινή.

Τὴν βραδεύην αὐτῆς ο 'Αρμάνδος κι' ἡ Κλάρα καθόντουσα στὴν ταράτσα τοῦ ξενοδοχείου τῆς κοινωκῆς λουτροπόλεως, στὴν ὅποια παραβέβησε ἡ νόστιμη σύζυγος τοῦ μηχανικοῦ, καὶ κούβεντιαν.

Ο 'Αρμάνδος είχε φτάσει τὸ μεσημέρι τῆς ημέρας της ξαφνικά, χωρὶς νά προειδοποιήσῃ τὴ γνωτικά του.

Κύρι άκριβες τὴ στηγανή αὐτῆς τῆς ημέρας πούλη γράμμα ποὺ τοῦ είχε στέλεψε, λέγοντας της:

— Τοι κρόνο γράμμα, ἀγαπημένη μου ! Καὶ τὶ ἐκτενές, ἀλήθεια ! Μετονομάσας σὲ τέσσερες δόλοκληρες πινυροφαμένες σελίδες, δὲν βρήκες νά μον πτέρι πέπτε μᾶλο, παρὰ διὸ οὐ σόδιος ἔδοι κάπεντα μάτια σὲ μήιοισθετεῖα, κι' ὅτι τὸ βρόδι, καμιά φορά, η νεολαία γορεύει...

— Καί τι μᾶλο θύετες νά σου γράψω; φάτησε ἡ Κλάρα. Δὲν πιστεύω νά θέλης, θύτερος ἀπὸ πέντε χρόνια, νά σουδίνων πτέρι πολυτελεῖα... Τὰ έχουμε πει τόσες φορές ὁ ένας στὸν ἄλλο μιάτις τὰ πράγματα, φάτησε...

— Οστε τώρα είνε καρός νά τὰ πῆς καὶ σὲ κανέναν ἄλλον; μουρίσας σὲ τὸν 'Αρμάνδος.

— Τις έχεις λέει; Πώς σου κατέβηκε μιὰ τέτοια ίδεια;...

Ο 'Αρμάνδος κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ σιγα-σιγά, χωρὶς νά βλέπεται, έβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ένα μᾶλο γράμμα.

— Τι είν' αὐτό; τὸ φάτησε ή Κλάρα.

— Ο ! τίποτε τὸ σπουδαῖο! "Ένα κοινὸν ἀνώνυμο γράμμα ἐναντίον σου, στὸ δόπο δὲν θάδινα καμιά σημασία, ἀν...

— ... "Άν δεν τοῦθινες ἀπεναντίας πολλὴ σημασία! συμπλήρωσε ή Κλάρα, χαμογελῶντας εἰρωνικά.

Ο 'Αρμάνδος ἀνατίκοπος τοὺς δύμους, στενοχωριμένος ἀπ' τὴν πάτω τομικὴ θέση, στὴν δόπια βρισκόταν. "Η εἰσιτηκὲς ματέες κι' ἡ ησυχία τῆς Κλάρας τὸν έμαναν νά τὰ κάνει ἀκόμη περισσότερο. Είχε κάνει καρός νά τὰ κάληση γιὰ τὸ γράμμα ἔπειν! Θάπετε νά τὰ κρατήση μπτικό καὶ νά τὴν παρασκολουθῆ.

— Τόση λίγη λουτόν σημασία, έδωσες στὸ γράμμα αὐτό, συνέψιστες ή Κλάρα, δύστε έπειτες νά κάνεις δόλοκληρη τούτην τὴν περιεχομένη του:

— Κύριε. "Η συμπλεία μου γιὰ σᾶς, μὲ κάνει νά σᾶς δώσω μιὰ καλή συμβούλη. Μιὰ ἐπίσκεψης στὴ λουτρόπολη, δύον παραθερίζεις ἡ γράμμα σας, τὰ σᾶς μάθη μερικά ποράματα, ποὺ πρέπει ἀπαραίτησης νά τὰ ξέρετε!... "Ένας φίλος σας".

Ο 'Αρμάνδος τὰ είχε πειά χαμένα. Τὸ γράμμα ποὺ τὸν διάβασε νά γνωτά του, ήταν αργίδιος ποὺ ίδιο μὲ τὸ ἀνόνυμο πέπτε τὸν είλει...

— Εξαφνα μιὰ σκύψης φάτωσε τὸ μανάλο του. Καὶ ξεστάζονται τέ γέλια ἀρχάτητα, δύσπιτες τὸ λατέρι τῆς Κλάρας καὶ τὴς είτε:

— Ωστε έσύν ήσουν; Έσυ μον πέπτετες τὸ άνονυμο αὐτό γράμμα;... Μά τὸ κατάλαβα ἐγώ... Ναι, τὸ κατάλαβα... "Άλλα θήεια νά σὲ πειράξω λίγο! Συγχρόνως, βρήκε τὴν εύωναρια νά σὲ ζανιδδος, γιατὶ σὲ είχε ἐπιτιμήσει πολύ!...

— Ησαν κι' οι δύο τώρα εὐτυχισμένοι, ζανοποιημένοι, χαρούμενοι, ζέγνοναστοι, προπλάνων τὸν ζέγνοναστοι...

— Τὸ μέρος της ηρεμεῖσθαι τὸν ἄντρα της ὡς τὸ τριάνθο, συνιστάντας του νά γνωστή γονία πούλη γράμματα.. Μόλις δημος βγῆκε ἀπ' τὸν σταθμό, ή νέα γνωτά συνάντησε στὴ γονία τοῦ δρόμου ἔναν ζανθό νεαρό. Τὸν πληράστε μὲ λαυτάφα. τοῦ ἔσπιτε παθητικά τὸ

— Είχαμε τύχη, μάχατο μου! Γιὰ κατάστον τὶ μποροῦσε μὲ τὸν ζανθό νεαρό; Τὸν πληράστε μὲ λαυτάφα...

— Είχαμε τύχη, μάχατο μου! Γιὰ κατάστον τὶ μποροῦσε μὲ τὸν ζανθό νεαρό; Τὸν πληράστε μὲ λαυτάφα...

